

## USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Obec Liběšice**, IČO: 00483095  
sídlem Liběšice 89, 439 63 Liběšice  
zastoupená Mgr. Jiřím Kubovičem, advokátem  
sídlem Za Poříčskou bránou 259/11, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Městský úřad Žatec**  
sídlem náměstí Svobody 1, 438 01 Žatec

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v „*setrvalém odmítání zahájit a vést postup směřující ke stanovení místní úpravy provozu na silnici III/22716 v zastavěném území místní části Kluček opatřením obecné povahy dle § 77 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb.*“,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

### Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 4. 2. 2026 se žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce domáhala toho, aby soud určil, že „*postup žalovaného spočívající v setrvalém odmítání zahájit a vést postup směřující ke stanovení místní úpravy provozu na silnici III/22716 v zastavěném území místní části Kluček opatřením obecné povahy dle § 77 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., vyjádřený zejména ve sdělení č. j. MUZA 54719/2025 ze dne 13. 11. 2025 a ve sdělení č. j. MUZA 1077/2026 ze dne 8. 1. 2026, je nezákonným zásahem.*“ Dále žalobkyně navrhl, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobkyně a současně, aby „*žalovanému přikázal, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku učinil úkony směřující k vydání opatření obecné povahy dle § 77 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., zejména aby si opatřil potřebné podklady (včetně vyhodnocení míry/četnosti průjezdů dopravy těžkých nákladních vozidel v dotčeném úseku), projednal návrh s dotčenými orgány a dále postupoval podle zákona.*“ Zároveň žalobkyně uplatnila návrh, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.
2. V předmětné žalobě žalobkyně nejprve konstatovala, že se nedomáhá toho, aby soud žalovanému uložil vydat dopravní značení určitého obsahu, ale ochrany proti postupu žalovaného, který se projevuje opakovanými sděleními, jimiž žalovaný setrvale odmítá Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zahájit a vést postup k vydání opatření obecné povahy (místní úpravy provozu) podle § 77 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), aniž by si dle názoru žalobkyně opatřil a přezkoumatelně vyhodnotil rozhodné podklady. Dle žalobkyně se přitom tvrzený zásah projevuje zejména vydáváním opakovaných nepřezkoumatelných sdělení (nikoliv rozhodnutí) s obsahem, že žalovaný „*nebude vést řízení o návrhu opatření obecné povahy*“ – konkrétně žalobkyně poukázala na sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2025, č. j. MUZA 54719/2025, a ze dne 8. 1. 2026, č. j. MUZA 1077/2026, jakož i na dlouhodobý přístup žalovaného ve věci.

3. Žalobkyně též popsala, že je obcí [§ 2 odst. 1 a 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“)], která pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů a při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem. Následně uvedla, že byla v důsledku postupu žalovaného přímo zkrácena na právech ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zejména proto, že má jako obec ústavně zaručené právo na samosprávu (čl. 8 Ústavy), přičemž do samostatné působnosti obce patří mj. uspokojování potřeb občanů v oblasti ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů a ochrany veřejného pořádku (§ 35 odst. 2 zákona o obcích), a že setrvalé ponechání průjezdů dopravy těžkých nákladních vozidel v zastavěném území Klučku (a návazně Liběšic) v situaci, kdy jsou doloženy havarijní či nebezpečné stavy objektů bezprostředně sousedících s komunikací a riziko dopadu zdiva do vozovky, představuje přímé ohrožení života a zdraví osob a současně omezuje schopnost obce plnit její úkoly vůči občanům.
4. K výše popsanému pak žalobkyně zrekapitulovala, že dne 23. 10. 2025 proběhla prohlídka domu č. p. 8 v Klučku statikem, který shledal stav dotčeného domu jako havarijní, přičemž zmínil riziko zřícení štítu budovy do ulice při větru či vibracích od nákladních vozidel, a to s ohrožením života. V návaznosti na závěry odkazovaného posudku tak žalobkyně dne 27. 10. 2025 adresovala stavebnímu úřadu žalovaného žádost o přijetí mimořádných opatření a současně navrhla i dočasné omezení vjezdu nákladních vozidel z důvodu eliminace dynamických rázů. Dne 5. 11. 2025 žalobkyně doručila žalovanému podnět na stanovení místní úpravy provozu na silnici III/ 22716 v intravilánu Klučku spočívající v omezení vjezdu vozidel nad 12 t. Žalovaný v návaznosti na tento podnět dne 13. 11. 2025 vydal sdělení č. j. MUZA 54719/2025, v němž vyslovil, že nebude vést řízení o návrhu na vydání opatření obecné povahy – „*zákaz vjezdu vozidel o hmotnosti nad 12 t na silnici v obci Kluček*“. Žalobkyně poté v daném případě podala podnět k uplatnění opatření proti nečinnosti. Krajský úřad Ústeckého kraje k tomu vydal ze dne 17. 12. 2025 sdělení č. j. KUUK/185833/2025, jímž se ztotožnil s postupem žalovaného. Dne 29. 12. 2025 žalobkyně doplnila podnět ze dne 5. 11. 2025 a výslovně požádala o systémové řešení a vyrozumění dle § 42 správního řádu. Žalobkyně též doložila nové odborné podklady (statická posouzení hospodářských budov u č. p. 33 v Klučku a domu č. p. 40 v Liběšicích, jakož i dokumentaci návrhu dopravního značení). Žalovaný však dne 8. 1. 2026 vydal sdělení č. j. MUZA 1077/2026, v němž po konzultaci se zástupcem dopravního inspektorátu Policie České republiky Louny a Správy a údržby silnic Louny uvedl, že na základě dostupných podkladů nebude z moci úřední vést řízení o návrhu na vydání opatření obecné povahy. Žalovaný současně uvedl, že žalobkyni předložené posudky postoupil stavebnímu úřadu a že svolal jednání na 26. 1. 2026 k posouzení případných dočasných dopravních omezení. Žalobkyně sdělením ze dne 9. 1. 2026 odmítla závěr žalovaného ve věci a setrvala na požadavku systémového řešení opatřením obecné povahy dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

a zopakovala žádost o vyrozumění dle § 42 správního řádu. Dne 26. 1. 2026 pak proběhlo jednání svolané žalovaným, který mj. vyhodnotil, že stav budov je zapříčiněn výhradně nečinností jejich vlastníků, nikoliv provozem, ačkoliv z vyjádření znalce dle žalobkyně plyne, že otázka četnosti průjezdů těžké dopravy obcí je pro posouzení nezbytnosti dopravních opatření rozhodná, a tím spíše má být přezkoumatelně zjištěna a vyhodnocena žalovaným v rámci postupu k místní úpravě provozu. Žalovaný přitom již dříve vydal opatření obecné povahy ze dne 22. 12. 2025, č. j. MUZA 61882/2025, tj. přechodnou úpravu provozu – uzavírku u domu č. p. 8 v Klučku, odůvodněnou akutním rizikem pádu zdi/štitu domu do vozovky. V návaznosti na závěry z jednání dne 26. 1. 2026 a odstranění štitu domu č. p. 8 nicméně byly v místě odstraněny dopravní značky realizující uzavírku a provoz byl fakticky obnoven. Po tomto obnovení provozu tedy dle žalobkyně hrozí obnovení průjezdů dopravy těžkých nákladních vozidel zastavěným územím Klučku bez navazující systémové úpravy. Žalovaný přitom dosud nezačal postup, který by mohl vést k vydání systémového opatření (místní úpravy provozu).

5. Nejprve se zdejší soud zabýval tím, zdali je ve věci podaná žaloba na ochranu před nezákonným zásahem přípustná. Zkoumání naplnění podmínek pro určení toho, zda se jedná o nezákonný zásah, je totiž záležitostí až věcného přezkumu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. K němu soud přistoupí teprve tehdy, jestliže žalobkyně v žalobě nabídne soudu taková tvrzení, na jejichž základě je rozumně představitelné a logicky možné, že k nezákonnému zásahu ve shora vymezeném smyslu mohlo dojít – tzv. plausibilní tvrzení nezákonného zásahu (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 22. 5. 2025, č. j. 3 As 217/2024-53).
6. Podle § 82 s. ř. s. přitom platí, že každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
7. Dle § 77 odst. 5 věty první zákona o silničním provozu místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích stanoví příslušný správní orgán opatřením obecné povahy, jde-li o světelné signály, příkazové a zákazové dopravní značky, dopravní značky upravující přednost a dodatkové tabulky k nim nebo jiné dopravní značky ukládající účastníkovi silničního provozu povinnosti odchylné od obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích.
8. K tomu lze doplnit, že prostřednictvím opatření obecné povahy vydaného v režimu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu lze tudíž docílit pouze zavedení místní či přechodné úpravy provozu na pozemní komunikaci, tj. regulovat silniční provoz s využitím nástrojů dopravních značek či světelných signálů.
9. Ve vztahu k vydání opatření obecné povahy spočívajícího ve stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích pak soud konstatuje, že se jedná o řízení zahajované z úřední povinnosti, tedy nemůže být zahájeno na základě žádosti právnické ani fyzické osoby. Tyto osoby mohou toliko podat podnět podle § 42 správního řádu. Tímto podnětem však nedochází k zahájení správního řízení, a to s ohledem na skutečnost, že proces přijímání opatření obecné povahy není správním řízením podle § 9 správního řádu a jeho výsledkem není vydání rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu, ale vydání právě opatření obecné povahy. Soud dále poznamenává, že termín „návrh“ užitý v příslušných ustanoveních správního řádu vztahujících se k opatření obecné povahy a v zákoně o Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

silničním provozu v souvislosti s místní úpravou provozu na pozemních komunikacích znamená navržené znění opatření obecné povahy. Konkrétní znění návrhu opatření obecné povahy přitom zpracovává přímo žalovaný a jeho postup nelze považovat za návrhové řízení. Žalobkyní výslovně odkazované podání ze dne 5. 11. 2025, jímž se domáhala stanovení místní úpravy provozu na silnici III/ 22716 v intravilánu Klučku spočívající v omezení vjezdu vozidel nad 12 t, dále doplněné dne 29. 12. 2025, tudíž bylo toliko podnětem dle § 42 správního řádu (nikoliv vlastním návrhem), přičemž o tomto podnětu není rozhodováno rozhodnutím podle § 65 s. ř. s., ale výsledná změna místní úpravy provozu na pozemních komunikacích se (případně) vydává ve formě opatření obecné povahy.

10. K tomu soud s odkazem na relevantní judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že žalobkyně nemá právní nárok na stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích podle svého přání, a tedy se nemůže ani zásahovou žalobou domáhat vydání opatření obecné povahy obsahujícího jí požadovanou místní úpravu provozu. Možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2025, č. j. 2 As 299/2023-69, z něhož se jasně podává, že *„řízení o vydání místní úpravy provozu na pozemních komunikacích je řízením zahajovaným z moci úřední, nikoli na žádost (v tom se NSS ztotožňuje s rozsudky krajských soudů, např. Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2014, č. j. 15 A 92/2013-33, Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 2. 2017, č. j. 51 A 44/2016-34, či z poslední doby Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2024, č. j. 6 A 33/2024-54). (...) Vydávání opatření obecné povahy v podobě dopravních značek nespadá do rámce autonomního rozhodování samospráv coby politických jednotek. Jedná se naopak o výkon veřejné správy v tzv. přenesené působnosti“*. Nejvyšším správním soudem výslovně poukazovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2024, č. j. 6 A 33/2024-54, přitom uvádí, že *„k vydání místní úpravy provozu na pozemních komunikacích může dát podnět obec jako samosprávná veřejnoprávní korporace, která vlastní předmětnou místní komunikaci, avšak ani ta nemá právní nárok na zahájení daného řízení, může mít pouze vliv na opodstatněnost, respektive sílu podaného podnětu. O tom, zda bude řízení zahájeno, rozhoduje na základě úvahy příslušný správní orgán, pokud, jak stanoví ustanovení § 78 odst. 2 zákona o silničním provozu, shledá, že dopravní značky se smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. Úvaha správního orgánu je vázána taktéž zásadami činnosti veřejné správy při uplatnění principu proporcionality, podle jehož výsledku příslušný správní orgán zvažuje, zda řízení o stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích zahájí či nikoliv. Současně musí dbát na to, aby nedošlo k nadměrnému zásahu do práv a svobod jednotlivců. Umístění dopravních značek nesmí být samoučelné či šikanózní a správní orgán zároveň musí dodržet, aby smysl byl racionální a opodstatněný legitimními důvody (srovnej rozsudek NSS, sp. zn. 2 Ao 3/2008).“*
11. Zdejší soud si je současně vědom toho, že za zcela specifických okolností může nevydání opatření obecné povahy představovat nezákonný zásah (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 As 320/2021-47). Konkrétně může nečinnost správního orgánu představovat nezákonný zásah za situace, kdy je povinen ze zákona konat. Tak tomu však v nyní posuzovaném případě *prima facie* nebylo. Žalobkyně totiž podanou žalobou fakticky brojí proti tomu, že žalovanou nebyl zaveden určitý způsob regulace silničního provozu, a to zejména stanovením *„zákazu vjezdu vozidel o hmotnosti nad 12 t na silnici v obci Kluček“*, jehož potřebnost se snažila doložit mj. posudky o havarijním stavu několika budov bezprostředně sousedících s touto komunikací. Tím jí mělo být znemožněno efektivně plnit povinnosti ve smyslu § 2 odst. 1 a 2 zákona o obcích. Ve světle

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

výše citovaných judikатурních závěrů správních soudu je však v tomto ohledu třeba konstatovat, že právní nárok na vydání opatření obecné povahy konkrétního obsahu (zde regulace silničního provozu dopravním značením) nelze dovodit, resp. se takového postupu nelze domáhat ani v rámci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. K tomu je případným znovu upozornit na fakt, že místní úprava provozu na pozemních komunikacích podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu není výsledkem projevu politické vůle samosprávy, nýbrž jde o činnost silničního správního úřadu vykonávajícího v rámci přenesené působnosti státní moc (§ 128a ve spojení s § 124 odst. 6 a § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu). Jednoduše řečeno, žalobkyně (stejně jako kterákoliv jiná osoba) nemá právní nárok na to, aby žalovaný k jejímu podnětu stran návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích dané řízení zahájil a jí požadované úpravy do nově přijímané regulace zařadil. Zákon o silničním provozu totiž žalovanému žádnou takovou povinnost ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu nestanovuje.

12. Soud dále v posuzovaném případě upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 As 285/2016-86, ve kterém bylo vysloveno, že „*postup při šetření podnětu k zahájení řízení dle § 42 správního řádu a sdělení o výsledku šetření jsou úkony správního orgánu, které mohou být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., jen pokud zasahují do práv oznamovatele.*“ Vycházejí z těchto úvah tudíž soud konstatuje, že se žalobkyně předmětnou žalobou na ochranu před nezákonným zásahem mohla domáhat toho, aby jí bylo sděleno, jak byl její podnět vyřízen. K tomu ve věci mj. i dle vlastního tvrzení žalobkyně došlo, jak se jednoznačně podává z obsahu jí k žalobě připojených listin – tj. sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2025, č. j. MUZA 54719/2025, a ze dne 8. 1. 2026, č. j. MUZA 1077/2026. Žalobkyně se však už nemohla domáhat toho, aby bylo nezahájení řízení o vydání opatření obecné povahy spočívajícího ve stanovení místní úpravy provozu označeno za nezákonný zásah a aby soud nařídil žalovanému vést postup směřující ke stanovení místní úpravy provozu na dotčené komunikaci (resp. aby žalovaný učinil úkony k vydání žalobkyni konkrétně požadovaného opatření obecné povahy dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu). Nadepsaný podnět žalobkyně (včetně jeho doplnění) totiž žádné takové řízení (automaticky) nezahájil. Za daného stavu současně nebylo zahájení řízení z moci úřední dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu na základě pouhého podnětu žalobkyně vynutitelné, jak už bylo shora blíže vyloženo. Vzhledem k obsahu podané žaloby (zejména jejího petitu) tak soud ve věci vyhodnotil, že se pojmově nemůže jednat o nezákonný zásah, proti kterému by soud mohl poskytnout ochranu v tomto typu řízení.
13. Podstatným je též v řešeném případě zdůraznit, že se žalobkyně regulace vjezdu těžkých nákladních vozidel v zastavěném území Klučku seznatelně domáhá v přímé souvislosti s jí tvrzeným havarijním (resp. nebezpečným) stavem určitých objektů (staveb) bezprostředně sousedících s jí poukazovanou komunikací a rizikem dopadu zdiva do vozovky. Jádrem žalobkyni namítaného problému tak zjevně tkívá právě v závadném stavu konkrétních budov v obci, nikoliv v místní úpravě provozu, což lze nepochybně a v souladu se zákonem řešit aplikací institutů zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). K tomu je možné poukázat např. na dikci § 250 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, či § 295 odst. 1 téhož zákona, které se týkají právě řešení situací, ve kterých ta která stavba svým závadným stavem ohrožuje život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob; resp. slouží k ochraně zákonem chráněných veřejných zájmů. V této souvislosti pak zdejší soud upozorňuje i na zásadu subsidiarity zásahové žaloby, podle které nesmí existovat žádné jiné správní řízení ani žádný

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

jiný moment, kdy osoba v minulosti mohla nebo teprve v budoucnu bude moci chránit své subjektivní hmotné právo v rámci veřejné správy nebo žalobou před správním soudem.

14. Soud se pro úplnost ve stručnosti zabýval i zcela povšechnou zmínkou žalobkyně, že se jí tvrzený zásah projevuje zejména vydáváním opakovaných nepřezkoumatelných sdělení žalovaného, resp. tím, že žalovaný dle názoru žalobkyně dostatečně (podrobně) neposoudil, zda jsou dány rozumné předpoklady pro zahájení řízení o vydání jí navrhovaného opatření obecné povahy.
15. Podle § 42 správního řádu správní orgán je povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední. Pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Sdělení správní orgán nezasílá, postupuje-li vůči tomu, kdo podal podnět, podle § 46 odst. 1 nebo § 47 odst. 1. Z komentářové literatury se k nadepsanému ustanovení současně podává, že stejně jako pro samotný podnět, tak ani pro dané sdělení nestanovuje správní řád žádné povinné náležitosti, takovým sdělením proto bude úkon správního orgánu dle části čtvrté správního řádu (Kopecký, M., Staša, J., Balounová, J., Malast, J., Pouperová, O., Kopecký, P., Adamusová, Z.: *Správní řád: Komentář*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 42; nebo Průcha, P.: *Správní řád. Výkladové poznámky*, Systém ASPI, Nakladatelství Leges, k § 42).
16. Na základě shora popsanych okolností, zejména právního názoru vysloveného v již dříve citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 As 285/2016-86, pak zdejší soud uvádí, že žalobkyni bylo ve věci nepochybně sděleno, jak byl její podnět (včetně doplnění) vyřízen (viz k žalobě připojená sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2025, č. j. MUZA 54719/2025, a ze dne 8. 1. 2026, č. j. MUZA 1077/2026). Zcela obecná poznámka žalobkyně stran kvality předmětného sdělení ji přitom dle soudu ve své podstatě nijak „nepřibližuje“ k tomu, aby nadále nedocházelo k jí namítanému zásahu stran nezahájení řízení o vydání opatření obecné povahy (místní úpravy provozu). Mírou podrobnosti, jakou žalovaný vypořádal dotčený podnět (včetně doplnění), proto žalobkyně bez dalšího nemohla být zkrácena na svých veřejných subjektivních právech ve smyslu § 2 a § 82 s. ř. s. Soudu na základě dané obecné poznámky žalobkyně v tomto směru ani není zřejmé, jak by mohlo připuštění soudního přezkumu samotné kvality vyřízení podnětu k zahájení řízení z moci úřední přispět k ochraně jejích veřejných subjektivních práv. Jinými slovy, ať už je sdělení správního orgánu o důvodech, pro které řízení o vydání opatření obecné povahy nezahájil, stručné nebo obsírné, právní postavení žalobkyně zůstává stejné; resp. by se ani podrobnějším sdělením nijak nezlepšilo.
17. K tomu soud dále doplňuje, že s. ř. s. je normou „obrannou“, která chrání veřejná subjektivní práva (§ 2 s. ř. s.). Není tedy normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Toliko povšechný odkaz žalobkyně o nedostatečné kvalitě vyřízení jejího podnětu (včetně doplnění) podle § 42 správního řádu (tj. že v řešeném případě nebyly žalovaným shledány důvody k zahájení řízení z moci úřední), tak dle soudu přípustnost předmětné zásahové žaloby rovněž nezakládá, neboť samotná kvalita vyřízení podnětu k zahájení řízení z moci úřední (popř. stručnost vyřízení podnětu) pojmově nemůže být nezákonným zásahem.
18. S ohledem na vše výše uvedené tedy soud žalobu výrokem I. usnesení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnul. Vyšel přitom i z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, v němž bylo uvedeno, že „pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem ‚zásahem‘ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu.“ (tento rozsudek byl sice následně zrušen náležením Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/2018, avšak zrušovací důvody se týkaly pouze otázky počátku běhu lhůty pro podání zásahové žaloby; citované závěry proto zůstávají i nadále relevantními; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2021, č. j. 10 As 255/2020-34).

19. Z důvodu odmítnutí žaloby soud současně v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. výrokem II. usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
20. O návrhu žalobkyně na předběžné opatření soud již samostatně nerozhodoval, neboť ve lhůtě pro rozhodnutí o tomto opatření žalobu odmítl, přičemž se tak rozhodnutí o daném návrhu stalo zcela bezpředmětným.

### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Ústí nad Labem 10. února 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.  
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.